

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/158/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217830
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312217830.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členiek senátu JUDr. Marty Molnárovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o. Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa zo dňa 16. 12. 2013 proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 22. októbra 2013 č. k. 18C/27/2013-40, o odvolaní navrhovateľa zo dňa 01. 04. 2014 proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 7. januára 2014 č. k. 18C/27/2013-53 a o odvolaní navrhovateľa zo dňa 08. 08. 2014 proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 2. mája 2014 č. k. 18C/27/2013-73, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 07. 01. 2014 č. k. 18C/27/2013-53 v spojení s opravným uznesením zo dňa 02. 05. 2014 č. k. 18C/27/2013-73, **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal voči odporcovi zaplataenia sumy 3.275,48 eur z titulu majetkovej škody a sumy 655,10 eur z titulu nemajetkovej ujmy, pričom majetková škoda a nemajetková ujma mali navrhovateľovi vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, t. j. Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom proti povinnej H. P.. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil citáciou ust. § 4 ods. 1, písm. a/, bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ust. § 41 ods. 1, 2 písm. c/, d/, i/ a ust. § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Uviedol, že nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú protiprávny úkon, resp. škodová udalosť, vznik škody, príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody a v prípade subjektívnej zodpovednosti i zavinenie. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany poškodeného nie je potrebné dokazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla) je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (zodpovednosť za

výsledok). Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, pričom nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Z vyššie uvedeného potom podľa názoru súdu prvého stupňa vyplýva, že nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa vyššie citovaného zákona, len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, t. j., ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Navrhovateľ sa v predmetnej veci domáhal škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15 dňovej lehote, resp. v primeranej lehote ako i preto, že exekučný súd skúmal opätovne právo navrhovateľa na zaplatenie dlhu bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Súd v predmetnej veci neskúmal, či prišlo k prieťahom v konaní, ale zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej, resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu, či je to dôvod na náhradu škody a či vôbec nejaká škoda vznikla. V zmysle ust. § 41 ods. 2 písm. d/ zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov bolo v čase podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie možné vydať poverenie na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov.

Navrhovateľ si v predmetnej veci uplatňoval proti odporcovi nárok na náhradu škody podľa ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, čo odôvodňoval tým, že príslušný súd svojim postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že exekučné konanie bolo vedené v čase účinnosti Exekučného poriadku, keď z ust. § 44 ods. 2 vyplývalo, že lehota 15 dní na vydanie poverenia neplatila, ak išlo o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2, písm. c/, d/ Exekučného poriadku s tým, že ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. V predmetnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia doručená súdu dňa 26. 11. 2010 a súd o nej rozhodol dňa 03. 12. 2010, t.j. v lehote 7 dní, čo znamená, že súd rozhodol v zákonom stanovenej lehote a k nesprávnemu úradnému postupu nedošlo. Údaj navrhovateľa o tom, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia s omeškaním viac ako 125 dní je nepravdivý a v spise sa nenachádza ani sťažnosť oprávneného na prieťahy v konaní.

Pokiaľ navrhovateľ vytýkal exekučnému súdu nesprávny úradný postup pri preskúmaní práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny, súd prvého stupňa zdôraznil, že exekučný súd je z úradnej povinnosti povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. V predmetnej veci bol exekučným titulom rozsudok rozhodcovského súdu a predmetom rozhodcovského konania bol teda spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu a v takom prípade je exekučný súd oprávnený a povinný zároveň skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, ktorý znamená neúčinnosť, a teda nezáväznosť takéhoto exekučného titulu. Takáto interpretácia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorá je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvý krát poskytnúť spotrebiteľovi účinnú a spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu.

V predmetnej veci teda súd prvého stupňa musel preskúmať, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom, pričom dokazovanie v tomto štádiu exekučný súd už nevykonáva, a to i z dôvodu, aby sa tým nezmaril účel exekúcie, o ktorej sa má povinný prvý krát dozvedieť až doručením upovedomenia o začatí exekúcie. K takémuto právnomu záveru dospel i Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 29. 04. 2013 v konaní pod sp. zn. 5 MCdo 11/2012. Súd prvého stupňa zároveň uviedol, že navrhovateľ sa obrátil na odporcu so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom návrh na súd podal skôr ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti. V čase rozhodovania súdu o podanom

návrhu však už lehota 6 mesiacov uplynula a bolo zrejmé, že odporca neuznal nárok navrhovateľa a v rámci predbežného prerokovania nároku ho neuspokojil, v dôsledku čoho návrh navrhovateľa nemožno považovať za predčasne podaný. Od podania návrhu na vykonanie exekúcie (26. 11. 2010) do podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u odporcu neuplynula lehota troch rokov a súd nepovažoval nárok navrhovateľa za premlčaný. Zo všetkých týchto dôvodov súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol ako nedôvodný.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň súdu prvého stupňa vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je podľa názoru odporcu možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní namietal, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd však nemohol založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Navrhovateľ nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemohla nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote.

Navrhovateľ zároveň namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

V ďalšej časti svojho odvolania navrhovateľ vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory. Tento súd tiež

uviedol, že „dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote“.

Navrhovateľ uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpor exekučného titulu so zákonom. Podľa názoru navrhovateľa ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca k odvolaniu navrhovateľa nepodal vyjadrenie.

Súd prvého stupňa dňa 07. 01. 2014 vydal uznesenie č. k. 18C/27/2013-53, ktorým navrhovateľovi uložil povinnosť, aby v lehote 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur. V predmetnom uznesení (vzor 4 OSP) je zároveň v zátvorke uvedené: („navrhovateľ je oslobodený od platenia SP - § 2 ods. 1 § 5 ods. 1 písm. a, zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch pol. 7 písm. a sadzobníka súdnych poplatkov pozn. 5 v zmysle § 172 ods. 2“). Súd navrhovateľa poučil, že ak súdny poplatok v určenej lehote nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie zo dňa 01. 04. 2014. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, ani žiadne skutkové a právne dôvody, ktoré viedli súd k jeho vydaniu. Uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto navrhovateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého „za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy“. Zdôraznil, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Namietal, že poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. (ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Podľa ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov platom do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Tento záver podľa tvrdenia navrhovateľa potvrdzujú i rozhodnutia vydané Okresným súdom Komárno a Okresným súdom Rimavská Sobota, ktoré pristúpili k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdy poplatok za podané odvolanie podľa položky 7a (uznesenie Okresného súdu

Komárno zo dňa 16. 10. 2013 v konaní pod sp. zn. 8C 842/2012 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 03. 01. 2014 v konaní pod sp. zn. 16C/174/2012). Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd jeho odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil bez náhrady a ak tento postup prvostupňový súd nevyužije, aby napadnuté uznesenie/výzvu v celom rozsahu zrušil bez náhrady.

Dňa 02. 05. 2014 vydal súd prvého stupňa uznesenie č. k. 18C/27/2013-73, ktorým opravil výrok uznesenia zo dňa 07. 01. 2014 č. k. 18C/27/2013-53 z nesprávne uvedeného: „súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur (navrhovateľ je oslobodený od platenia SP - § 2 ods. 1 § 5 ods. 1 písm. a, zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch pol. 7 písm. a sadzobníka súdnych poplatkov pozn. 5 v zmysle § 172 ods. 2)“ na správne znenie: „súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur (pol. 7a sadzobníka súdnych poplatkov, zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch)“. Vydanie uznesenia zo dňa 02. 05. 2014 súd odôvodnil tým, že v písomnom vyhotovení uznesenia zo dňa 07. 01. 2014 boli uvedené údaje, ktoré nekorešponovali so skutočným stavom a bolo potrebné ich opraviť, pričom poukázal na ust. § 164 a § 167 ods. 2 OSP.

I proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie zo dňa 08. 08. 2014, ktorého obsah je identický s odvolaním zo dňa 01. 04. 2014, ktoré navrhovateľ podal proti uzneseniu zo dňa 07. 01. 2014 č. k. 18C/27/2013-53 (uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie).

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 1 OSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní navrhovateľa, ako i súdom prvého stupňa zisteným skutkovým stavom (ust. § 212 ods. 1, § 213 ods. 1 OSP bez výnimiek uvedených v ust. § 213 ods. 2 až 7 OSP) a po zistení, že odvolania navrhovateľa boli podané v zákonom stanovenej lehote a spĺňajú zákonom stanovené náležitosti (ust. § 201 ods. 1, § 204 ods. 1, § 205 a nasl. OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil (ust. § 214 ods. 2 OSP pri dodržaní ust. § 156 ods. 3 OSP). Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa ako i konania, ktoré im predchádzali a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti rozsudku zo dňa 22. 10. 2013 ani proti uzneseniu zo dňa 07. 01. 2014 a zo dňa 02. 05. 2014 nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako i uznesenie zo dňa 07. 01. 2014 o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v spojení s uznesením zo dňa 02. 05. 2014 ako vecne správne podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil, nakoľko súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, vec aj správne právne posúdil a správne rozhodol i pokiaľ ide o poplatkovú povinnosť navrhovateľa za podanie odvolania. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0, a to s poukazom na ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/, ods. 4 veta prvá, vyššie citovaného zákona, poplatníkom je: a/ navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu, V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vyššie citovaného zákona, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 8 ods. 1 vyššie citovaného zákona, poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Podľa § 17 ods. 2 vyššie citovaného zákona, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca vyššie citovaného zákona, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ktoré ale nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie vo veci samej náležite a správne odôvodnil. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vo veci samej v tom smere, že navrhovateľ v predmetnej veci nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok na priznanie uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (predovšetkým nepreukázal samotný vznik škody a nemajetkovej ujmy), a preto s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že navrhovateľ sa v predmetnom konaní domáhal náhrady majetkovej škody v sume 3.275,48 eur a nemajetkovej ujmy v sume 655,10 eur z dôvodu ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9Er/1019/2010. Majetková škoda 3.275,48 eur podľa tvrdenia navrhovateľa predstavovala náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní. Navrhovateľ v podanom návrhu tvrdil, že neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Odvolací súd k tomu uvádza, že v čase začatia exekučného konania, t. j. 23. 09. 2010 (kedy bol u súdneho exekútora spísaný návrh na vykonanie exekúcie) bolo ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku formulované tak, že lehota 15 dní neplatila v prípadoch, ak išlo o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2, písm. c/ a d/ tohto zákona s tým, že pokiaľ súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Odvolací súd je toho názoru, že lehota, ktorá bola stanovená na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa netýkala zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, čo znamená, že v prípade, ak exekučný súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na jeho rozhodnutie nebola stanovená lehota 15 dní. Odhliadnuc od tejto skutočnosti

odvolací súd zdôrazňuje, že z fotokópie exekučného spisu Okresného súdu Levice vedenom pod sp. zn. 9Er/1019/2010 je nepochybné, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 26. 11. 2010, exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. dňa 16. 11. 2009 v konaní pod sp. zn. SR 20325/09 a exekučný súd ako súd prvého stupňa uznesením zo dňa 03. 12. 2010 č. k. 9Er/1019/2010-10 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní podal odvolanie proti uzneseniu zo dňa 03. 12. 2010, ktoré podaním zo dňa 19. 01. 2011 vzal späť a následne odvolací súd, t.j. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 31. 05. 2012 odvolacie konanie zastavil. Zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodov, ktoré sú uvedené v odôvodnení tohto uznesenia nemožno automaticky považovať za nesprávny úradný postup, ako to tvrdí navrhovateľ, ktorý v tomto smere nepredložil súdu žiadne dôkazy preukazujúce, že by sa o takýto (nesprávny) postup súdu malo jednať a na základe čoho. Zo zamietnutia žiadosti súdneho exekútora taktiež ešte nemožno vyvodiť ani vznik škody na strane navrhovateľa v tom zmysle, ako ju má na zreteli ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Odvolací súd je toho názoru, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal tvrdený nelegálny a nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9Er/1019/2010, ktorý je nevyhnutným predpokladom vzniku nároku na majetkovú škodu, ktorú si navrhovateľ uplatnil v sume 3.275,48 eur. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok (nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody) a v prípade, ak chýba čo len jedna z týchto podmienok, náhradu škody nie je možné priznať, pričom dôkazné bremeno spočíva na poškodenom, teda na navrhovateľovi.

K navrhovateľom uplatnenej nemajetkovej ujmy v sume 655,10 eur (t. j. 20 % z uplatňovanej istiny a príslušenstva) odvolací súd na doplnenie dôvodov uvedených v rozsudku súdu prvého stupňa uvádza, že ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je (okrem písm. b/) formulované tak, že výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na doterajší život poškodeného a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, z čoho je teda zrejmé, že tieto okolnosti sa týkajú fyzickej osoby. Nemajetkovú ujmu v peniazoch však za určitých okolností možno priznať i právnickej osobe, a to s poukazom na závažnosť vzniknutej ujmy a so zreteľom na konkrétne okolnosti, za ktorých k nej došlo. V dôsledku zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie ešte automaticky nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ návrh na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval vnútornými zásahmi do spoločnosti, ovplyvňovaním podnikateľského prostredia a rozhodovania, porušením jeho práv, stratou legitímnych očakávaní, že nastane stav predpokladaný zákonom, stratou dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a pod. Odvolací súd v predmetnej veci opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9Er/1019/2010 bola doručená exekučnému súdu dňa 26. 11. 2010 a súd túto žiadosť zamietol uznesením zo dňa 03. 12. 2010 (teda nie viac ako 125 dní, resp. so zbytočnými prietahmi a po veľmi dlhej dobe ako to tvrdí navrhovateľ), a túto okolnosť je potrebné vziať do úvahy ako rozhodujúcu pri rozhodovaní o uplatnenom nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy. V predmetnej exekučnej veci neboli a ani nemohli byť (vzhľadom na čas, kedy exekučný súd rozhodol) konštatované prietahy v konaní a nejedná sa teda ani o dlhotrvajúcu neistotu navrhovateľa, ktorá by mu prípadne mohla spôsobiť značné ťažkosti a ovplyvniť jeho podnikateľské aktivity (naďalej poskytoval úvery), pričom neboli preukázané ani vnútorné zásahy do spoločnosti, na ktoré navrhovateľ poukazoval. Navyiac je potrebné uviesť, že cieľom primeraného finančného zadostučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy (ktorú ale navrhovateľ nepreukázal), nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

V neposlednom rade odvolací súd poukazuje na samotný exekučný titul, na základe ktorého exekučný súd dňa 03. 12. 2010 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Týmto exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu zo dňa 16. 11. 2009, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený Slovenskou rozhodcovskou a.s. v konaní pod sp. zn. SR 20325/09 a vydaniu ktorého predchádzalo uzavretie zmluvy o úvere medzi spoločnosťou navrhovateľa ako veriteľom a H. P. ako dlžníkom. Rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc na vydanie rozsudku z rozhodcovskej doložky zakotvenej vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou

zmluvy o úvere. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012), v dôsledku čoho potom tento rozsudok nemôže predstavovať ani prekážku veci rozhodnutej.

Vyššie uvedené považoval odvolací súd potrebné uviesť na doplnenie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Pri posudzovaní danej veci sa odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, ďalej zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v podanom odvolaní, a to najmä navrhovateľom namietanou vadou konania, spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vzhľadom na to, že žiadny právny predpis nešpecifikuje pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, vo všeobecnosti ním treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, zmyslom a účelom základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (aj čl. 6 ods. 1 vyššie citovaného Dohovoru) je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Konaním súdu sa rozumie jeho procesný postup. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Procesný postup súdu pri konštituovaní i vecnej zmene rozhodnutia, ktorý nenachádza oporu v zákone, je preto treba považovať za závažnú vadu nenaplnujúcu materiálnu stránku práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces, ktorá v konečnom dôsledku objektívne bráni riadnemu (účinnému a efektívnemu) uplatneniu dôležitých procesných práv účastníkov konania slúžiacich na ochranu ich práv a oprávnených záujmov v občianskom súdnom konaní. Nemožno opomenúť, že procesný úkon účastníka súdneho konania, ktorý má podstatný vplyv na ďalšie súdne konanie je možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Ak je účastník konania z uplatnenia tohto procesného úkonu vylúčený alebo v značnej miere obmedzený (pri jeho uplatnení) v dôsledku nesprávneho postupu súdu, dochádza k stavu, kedy sa mu postupom súdu porušuje ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Navrhovateľ žiadnym spôsobom nešpecifikoval postup súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom a odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo, žiadny takýto dôvod nezistil, v dôsledku čoho potom v tejto časti považoval odvolanie navrhovateľa za nedôvodné. V postupe súdu prvého stupňa nemožno konštatovať odňatie možnosti

konania pred súdom ani nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nakoľko súd prvého stupňa rozhodol v zmysle zákona, čomu predchádzalo riadne zistenie skutkového stavu v predmetnej veci. Súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní k dispozícii fotokópiu exekučného spisu Okresného súdu Levice, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal. Základom jeho rozhodnutia je nesplnenie zákonných podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa (napr. nevykonanie znaleckého dokazovania, resp. nevyčkanie na jeho predloženie) nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 OSP). Navrhovateľ ani jeho právny zástupca sa pojednávania na súde prvého stupňa konaného dňa 22. 10. 2013 nezúčastnili. Mailové ospravedlnenie neúčasti právneho zástupcu navrhovateľa zo dňa 18. 10. 2013 (doručené súdu dňa 22. 10. 2013, teda v deň pojednávania) na pojednávani konanom dňa 22. 10. 2013 o 10,50 hod. a dôvody v ňom uvedené (iné pojednávanie vo veci navrhovateľa na Okresnom súde Nitra dňa 22. 10. 2013 o 8, 30 hod., teda na tom istom súde a nesúhlas navrhovateľa so substitučným zastúpením na pojednávani) súd prvého stupňa správne posúdil a vec prejednal v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu s poukazom na tú skutočnosť, že predvolanie na pojednávanie bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 20. 09. 2013. Navrhovateľ ani jeho právny zástupca dôvod na odročenie pojednávania súdu neoznámili bez zbytočného odkladu, nepredložili doklad o predvolaní na pojednávanie vo veci prejednávanej pred iným súdom a návrh na odročenie pojednávania neobsahoval údaje vyplývajúce z ust. § 119 ods. 2 OSP, t. j. dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, najmä deň, keď sa účastník o dôvode pre odročenie pojednávania dozvedel. Pokiaľ navrhovateľ podal množstvo žalôb v obdobnej veci na súdoch v rámci Slovenskej republiky, musel si byť vedomý skutočnosti, že budú vytyčované pojednávania na rôznych súdoch, pričom to môže byť i v rovnakom čase a za danej situácie vzbudzuje pochybnosti tvrdenie, že navrhovateľ so substituáciou nesúhlasí. Odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri vyššie opísanom procesnom postupe splnil a mal dňa 22. 10. 2013 splnené všetky procesné povinnosti a podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávani v neprítomnosti účastníkov konania. V postupe súdu prvého stupňa nemožno vzhľadom na vyššie uvedené konštatovať odňatie možnosti konania pred súdom, ani nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nakoľko súd prvého stupňa rozhodol v zmysle zákona, čomu predchádzalo riadne zistenie skutkového stavu. Súd prvého stupňa mal pri rozhodovaní k dispozícii fotokópiu exekučného súdneho spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 9Er/1019/2010, z ktorého pri svojom rozhodovaní vychádzal. Základom jeho rozhodnutia je nesplnenie zákonných podmienok zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nedostatočne zistený skutkový stav, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nešpecifikoval a neuviedol, v čom by malo spočívať nedostatočné zistenie skutkového stavu. V prípade, ak mal navrhovateľ na mysli nevykonanie znaleckého dokazovania, resp. neoboznámenie sa so znaleckým posudkom, resp. s obsahom jeho žiadosti (adresovanej odporcovi) o predbežné prerokovanie návrhu, súd prvého stupňa v tomto smere postupoval správne, nakoľko pokiaľ v konaní nemal preukázanú existenciu škody na strane navrhovateľa, bolo nadbytočné a nehospodárne vykonávať dokazovanie na preukazovanie výšky navrhovateľom tvrdenej škody.

K aplikácii ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku správne citoval toto ustanovenie v znení účinnom v čase začatia exekučného konania a podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na súd, pričom toto ustanovenie bolo rovnaké aj v čase začatia tohto súdneho konania, a preto je táto námietka navrhovateľa nedôvodná a princíp priamej retroaktivity nebol aplikovaný. K argumentu o vyvrátení nároku navrhovateľa konštrukciou súdu o nedôveryhodnosti údajov navrhovateľa, uvedeným v návrhu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa zamietnutie nároku neodôvodnil nedôveryhodnosťou údajov navrhovateľa, ale tým, že po vykonaní dokazovania oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Levice vedeným pod sp. zn. 9Er/1019/2010 zistil, že tvrdenie navrhovateľa o nečinnosti exekučného súdu v trvaní viac ako 125 dní sa nezakladá na pravde a k tvrdenej nečinnosti nedošlo. Navrhovateľ nepreukázal ním tvrdený nesprávny úradný postup v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9Er/1019/2010, vznik majetkovej škody a ani nemajetkovej ujmy, ktorá by mu mala vzniknúť v dôsledku zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Je potrebné zdôrazniť, že na vykonanie tohto úkonu, t. j. zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov) v znení neskorších predpisov platnom v čase začatia a priebehu exekučného konania nikdy nestanovil lehotu, na čo správne poukázal i súd prvého stupňa. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodáva, že návrh na vykonanie exekúcie bol u súdneho exekútora spísaný dňa 23. 09. 2010 a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu prvého stupňa doručená až dňa 26. 11. 2010, pričom exekučný súd o nej rozhodol uznesením dňa 03. 12. 2010, ktoré bolo súdnemu exekútorovi doručené dňa 08. 12. 2010, teda k žiadnej jeho nečinnosti nemohlo dôjsť a ani nedošlo. Exekučný súd nekonal so zbytočnými prietrahmi a po veľmi dlhej dobe a nemohol byť a ani nebol nečinný 125 dní ako to tvrdil navrhovateľ v podanom návrhu. Preskúmaním listín, ktoré mu boli predložené spolu so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dospel potom k záveru, že na základe predloženého exekučného titulu nemožno viesť exekúciu proti povinnej, čo v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V ďalšej časti odvolania navrhovateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. Takáto argumentácia súdu sa však v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku nenachádza a taktiež súd ani nepolemizoval o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Okrem toho odvolací súd dodáva, že súd prvého stupňa v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase, preto úvahy navrhovateľa o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou hodnotil ako irelevantné.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uviedol, že navrhovateľom uplatnený nárok nepovažuje za premlčaný. S poukazom na vyššie uvedené dôvody zamietnutia návrhu navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy je odvolací súd toho názoru, že posudzovanie otázky premlčania by bolo v rozpore so zásadou procesnej ekonómie a zároveň by bolo bezpredmetným, nakoľko premlčanie nároku predpokladá jeho existenciu a táto je v predmetnej veci mimo rámca akýchkoľvek pochybností vylúčená.

Za nedôvodné považoval odvolací súd i odvolanie navrhovateľa zo dňa 01. 04. 2014 proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 07. 01. 2014 č. k. 18C/27/2013-53, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok 20,- eur za podanie odvolania. Navrhovateľ v podanom odvolaní zo dňa 01. 04. 2014 (proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie - odvolacie konanie sa vedie na odvolacom súde pod sp. zn. 11Co/159/2014) používa v podstate argumentáciu spočívajúcu v tom, že nemá povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie odvolania, nakoľko samotné konanie v predmetnej veci, v ktorom sa domáhal od odporcu náhrady škody a nemajetkovej ujmy sa začalo pred 01. 10. 2012, kedy podal na súd návrh a v tom čase s poukazom na ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov bolo konanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov. S poukazom na uvedené potom i argumentácia odvolacieho súdu bude spočívať v nasledovných konštatovaniach.

Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa Sadzobníka súdnych poplatkov ustanovený poplatok z návrhu, odvolania alebo dovolania, pričom v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie vo veci samej a poplatok sa vyberá podľa rovnakej sadzby ako v prvostupňovom konaní za podanie návrhu. Poplatková povinnosť vzniká už podaním odvolania. Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne postupoval, keď navrhovateľovi uznesením zo dňa 07. 01. 2014 uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, za podanie odvolania zo dňa 16. 12. 2013 proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 22. 10. 2013 č. k. 18C/27/2013-40, pričom správne určil i sumu tohto poplatku na 20,- eur, i keď v uznesení omylom uviedol, resp. ponechal i text v zátvorke: „(navrhovateľ je oslobodený od platenia SP - § 2 ods. 1 § 5 ods. 1 písm. a, zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch pol. 7 písm. a sadzobníka súdnych poplatkov pozn. 5 v zmysle § 172 ods. 2)“, čo ale navrhovateľ v podanom odvolaní nenamietal.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého uznesenia pokiaľ ide o vznik poplatkovej povinnosti navrhovateľa za podanie odvolania a k tvrdeniam navrhovateľa v podanom odvolaní proti uzneseniu

súdu prvého stupňa zo dňa 07. 01. 2014 (uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie) odvolací súd uvádza, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdneho poplatku podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona. Od 01. 10. 2012 bolo toto ustanovenie (§ 4 ods. 1, písm. k/) zrušené. Keďže odvolacie konanie sa v predmetnej veci začalo podaním odvolania (zo dňa 16. 12. 2013), ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 17. 12. 2013 nemožno na odvolacie konanie aplikovať ust. § 4 ods. 1 písm. k/ vyššie citovaného zákona v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov), ale je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom v čase začatia odvolacieho konania. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 8 Sžf 37/2010 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti.“ Povinnosťou navrhovateľa bolo teda zaplatiť súdny poplatok pri podaní odvolania vo veci samej, ale nakoľko tak navrhovateľ neurobil, súd mu poplatkovú povinnosť uložil uznesením a tento súdny poplatok sa bude vymáhať v prípade, ak ho navrhovateľ nezaplatí dobrovoľne.

Rozhodnutie o uložení poplatkovej povinnosti vydáva súd na predpísanom tlačive (vzor OSP č. 4 - uznesenie v zmysle ust. § 12 vyššie citovaného zákona), a tak tomu bolo i v predmetnej veci. Súd teda konal na základe zákona a v súlade s ním a v žiadnom prípade nerozširoval okruh úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti, ako to tvrdil navrhovateľ v podanom odvolaní. Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa súdny poplatok vyberá zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ak poplatkovej povinnosti podlieha podanie žaloby, podlieha jej i podanie odvolania. V prípade, ak by zákonodarca mienil nespoplatniť odvolacie konanie vo veciach týchto žalôb, bol by to v predmetnom zákone i upravil, napr. ako pri položke 13 Sadzobníka súdnych poplatkov, ku ktorej prislúcha poznámka, že v odvolacom konaní sa poplatky podľa tejto položky nevyberajú.

V predmetnej veci teda súd prvého stupňa postupoval správne podľa ust. § 5 ods. 1 písm. a/ a ust. § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a podľa poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k vyššie citovanému zákonu, v zmysle ktorej sa poplatky podľa rovnakej sadzby platia i v odvolacom konaní vo veci samej. Z vyššie uvedenej poznámky je zrejmé, že súdny poplatok sa vyrubuje nielen za samotný návrh na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ale i za ďalšie úkony, vrátane podaného odvolania. Zo žiadneho ustanovenia vyššie citovaného zákona nemožno vyvodiť záver, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie návrhu tak, ako na to poukazuje navrhovateľ v podanom odvolaní. Zo strany okresného súdu nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, na ktoré navrhovateľ v odvolaní poukazoval, nebolo možné v predmetnej veci aplikovať, nakoľko sa týka inej poplatkovej situácie (súdnych konaní, resp. poplatkov, ktoré v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené nie sú). V prejednávanej veci o takýto prípad nejde a súdny poplatok zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve pod položkou č. 7a, v zmysle ktorej súd prvého stupňa i postupoval, keď navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, pričom aplikoval správny právny predpis a správne ho i vyložil a k použitiu analógie zo strany súdu nedošlo, pričom sumu tohto poplatku správne stanovil na 20,- eur, i keď vo výrokovej časti tohto uznesenia uviedol, resp. ponechal i text v zátvorke: „(navrhovateľ je oslobodený od platenia SP - § 2 ods. 1 § 5 ods. 1 písm. a, zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch pol. 7 písm. a sadzobníka súdnych poplatkov pozn. 5 v zmysle § 172 ods. 2)“, čo ale navrhovateľ v podanom odvolaní nenamietal.

Odvolacie konanie je samostatným konaním (v ktorom sa rozhoduje o odvolaní) a navrhovateľovi ako odvolateľovi v súvislosti s podaním odvolania zo dňa 16. 12. 2013 vznikla poplatková povinnosť. Je nesporné, že odvolacie konanie sa začalo po 30. 09. 2012, a preto vznik poplatkovej povinnosti navrhovateľa ako odvolateľa je potrebné posúdiť i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01. 10. 2012, a to ust. § 18ca vyššie citovaného zákona, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných

do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. Navrhovateľ podal odvolanie zo dňa 16. 12. 2013, ktoré bolo doručené súdu dňa 17. 12. 2013 a v tento deň sa začalo odvolacie konanie, pričom ale súdny poplatok za odvolanie nezaplatil. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok, aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti (t. j. v čase podania odvolania) s poukazom na ust. § 6 ods. 2 vyššie citovaného zákona a položku 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k tomuto zákonu, pričom správne stanovil i sumu tohto poplatku na 20,- eur, i keď vo výrokovej časti tohto uznesenia uviedol, resp. ponechal i text v zátvorke: „(navrhovateľ je oslobodený od platenia SP - § 2 ods. 1 § 5 ods. 1 písm. a, zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch pol. 7 písm. a sadzobníka súdnych poplatkov pozn. 5 v zmysle § 172 ods. 2)“, čo ale navrhovateľ v podanom odvolaní nenamietal.

K námietke navrhovateľa, uvedenej v odvolaní zo dňa 01. 04. 2014, že napadnuté uznesenie zo dňa 07. 01. 2014 (o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku) neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd dodáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti, spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou k zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 v spojení s ust. § 167 ods. 2 OSP a nenapíňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Pre dostatočné odôvodnenie uznesenia o uložení poplatkovej povinnosti nie je podstatné, či rozhodnutie súdu obsahuje oddelenú časť s výslovným uvedením nadpisu odôvodnenie alebo odôvodnenie nasleduje bezprostredne vo výrokovej časti. Musí však byť z neho zrejmé, z akého dôvodu je poplatková povinnosť uložená, v akej výške a podľa ktorej položky a tieto náležitosti odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa (v spojení s opravným uznesením zo dňa 02. 05. 2014) obsahuje, vrátane správnej citácie právnych predpisov, podľa ktorých súd prvého stupňa rozhodoval.

V súvislosti s poplatkovou povinnosťou navrhovateľa odvolací súd dáva do jeho pozornosti i uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19. 06. 2014 v konaní pod sp. zn. IV. ÚS 340/2014, v ktorom bola na základe sťažnosti navrhovateľa riešená práve otázka aplikácie položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

K odvolaniu navrhovateľa zo dňa 08. 08. 2014 proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 02. 05. 2014 č. k. 18C/27/2013-73, ktorým súd prvého stupňa opravil výrok svojho uznesenia zo dňa 07. 01. 2014 č. k. 18C/27/2013-53 z nesprávne uvedeného: „súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur (navrhovateľ je oslobodený od platenia SP - § 2 ods. 1 § 5 ods. 1 písm. a, zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch pol. 7 písm. a sadzobníka súdnych poplatkov pozn. 5 v zmysle § 172 ods. 2)“ na správne znenie: „súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur (pol. 7a sadzobníka súdnych poplatkov, zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch)“ odvolací súd uvádza, že toto opravné uznesenie bolo potrebné vydať, nakoľko v písomnom vyhotovení uznesenia zo dňa 07. 01. 2014 i keď bola správne uvedená suma súdneho poplatku za podanie odvolania, ale boli tam uvedené údaje, ktoré nekorešpondovali so skutočným stavom, a to: „navrhovateľ je oslobodený od platenia SP - § 2 ods. 1 § 5 ods. 1 písm. a, zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch pol. 7 písm. a sadzobníka súdnych poplatkov pozn. 5 v zmysle § 172 ods. 2“ a bolo potrebné ich opraviť. Uznesenie zo dňa 07. 01. 2014 súd vydal na predpísanom tlačive (vzor OSP č. 4 - uznesenie, aby poplatník zaplatil súdny poplatok, ktorý by sa vymáhal - § 12 zák. č. 71/1967 Zb.) a zrejme omylom ponechal vo výrokovej časti tohto uznesenia i text, ktorý nezodpovedá skutočnosti. Uvedené pochybenie bolo potrebné napraviť vydaním uznesenia zo dňa 02. 05. 2014 a súd prvého stupňa takto i postupoval. Pokiaľ ide o dôvody odvolania navrhovateľa proti uzneseniu zo dňa 02. 05. 2014 tieto sú absolútne identické s odvolaním zo dňa 01. 04. 2014 proti uzneseniu zo dňa 07. 01. 2014 (ktoré bolo potrebné opraviť), a preto sa súd osobitne týmito dôvodmi odvolania nezaoberal.

Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako i odvolaním napadnuté uznesenie o uložení poplatkovej povinnosti za podanie odvolania v spojení s opravným uznesením zo dňa 02. 05. 2014, odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 a ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi v odvolacom konaní náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.